

VÁROSI SZÍNHÁZ.

Ifjusági előadás.

Folyó szám 2.

Folyó szám 2.

Debreczen, 1910. évi január hó 13-án, csütörtökön:

Kezdeté délután 3 órakor.

LILIOMFI.

Eredeti vigjáték népdalokkal, zenével 3 felvonásban. Irta: Szigligeti Ede.

Rendező: Ferenczy.

SZEMÉLYEK:

Szilvai, professzor	— — — —	Árkosi Vilmos.	Erzsi, leánya	— — — —	Bárdos Irma.
Camilla	— — — —	Gerő Ida.	Gyuri, pincér	— — — —	Torma Zsiga.
Mariska, növendéke, árva	— — — —	Gyöngyi Jolán.	Szolgáló Kányainál	— — — —	Ardai Vilma.
Liliomfi	} vidéki színészek	Kardos Géza.	Szomszéd asszony	— — — —	Szilágyi Berta.
Szellemfi		Gyöngyi Izsó.	Urfi	— — — —	Lenkei György.
Swartz, pesti fogadós	— — — —	Ligeti Lajos.	Legény	— — — —	Kallós József.
Adolf fia	— — — —	Oláh Zoltán.	Uracs	— — — —	Erdős Hugó.
Kányai, telekdi fogadós	— — — —	Györe Alajos.			

Vendégek. Történik az 1-ső felvonás Kolozsvárott, a másik kettő Telekden.

SZIGLIGETI EDE.

Irta: **Rácz Erzsébet,**

a „Dóczy-intézet” tanárnője.

A Liliomfi szerzője, Szigligeti Ede, hazánk legtermékenyebb s korának legkedveltebb színműírója. Nagyváradon született 1814-ben előkelő nemesi családból. Gyermekkorában nagyon szorgalmas tanuló volt, de már ekkor iskolai szabadidejét arra használta fel, hogy a könyvei üres lapjait teleirogatta versekkel s bábjáival maga által komponált szindarabokat játszattatott el. Atyja Szathmári Elek, keresett ügyvéd, fiában csak a jó tanulót látta s nem sejtette, hogy a gyermek legkedveltebb játéka egy komoly, nehéz pályafutás kezdete. Alsóbb tanulmányai elvégzése után családja mérnöknek szánta s ekkor Pestre megy, hogy ott a pályára készüljön. Ideális világnézete és élénk képzelete itt nem talált kielégítést a reális tudományban. Művészi hajlamai azonban bő táplálékot nyertek a haladó főváros életében s a budai színtársulat akkori jeles tagjainak alakításai oly ellenállhatlanul hatottak eszmevilágára, hogy minden mást feledve, beállt a halhatatlan koldusok közé, havi tizenkét forint fizetésért. A családja kitagadta s ő, mint a nagy francia színész és színműíró, Molière, habozás nélkül letette az ősi, családi nevet s a nemsokára ismertebb és dícsőségesebb Szigligeti névvel cserélte föl. Előbb mint színész szerepel, majd a megalakult nemzeti színház rendezője, később titkárja, végül mint drámai igazgatója működött. Mint színműíró három irányban munkálkodott. Írt komoly drámákat, melyek között legjobb: A trónkereső (Boricsnak, Kálmán király kitagadott fiának története). Igazi színpadi sikereit vigjátékaival aratta, nevezetesen: A mama, Nőuralom, Fenn az ernyő, nincsen kas. Legnagyobb érdeme a népszínmű megalapítása. Már Kisfaludy Károly szerepeltet darabjaiban népies alakokat, de nem komoly drámai alakokat. A komoly népszínművet s benne a parasztleány típusát Szigligeti alkotta meg. Népszínművei közül ma is műsoron vannak: a Szökött katona, a Lelencz, a Csikós, a Czigány. Negyvenéves írói pályája alatt körülbelül 100 szindarabot írt.

A komikum terén legsikerültebb alkotása a Liliomfi című helyzetvígjátéka, eddigelé a legkitűnőbb magyar bohózat, mely mintegy átmenetet képez a vigjáték és a népszínmű között. A vándorszínmű életet, a kisvárosi társaságot, a falut komikus színekkel jellemzi e darabjában. Az élet komédiájából kitűnő megfigyelő tehetségével kiválasztott jelenetet úgy tudja bonyolítani, hogy nem érünk rá a változások gyors fordulatai közben az események némileg valótlanszerűségén gondolkozni. A darab alakjai: a pedáns professzor, a férjhez vágyó vén kisasszony, a két könnyelmű színész, a szerelmes fiatal leányok, a vidéki és fővárosi fogadósok típusai, igazi vigjátéki alakok s hatásukat még a mai megváltozott színpadi viszonyok között sem tudták elveszíteni.